

PROP DE VOSALTRES

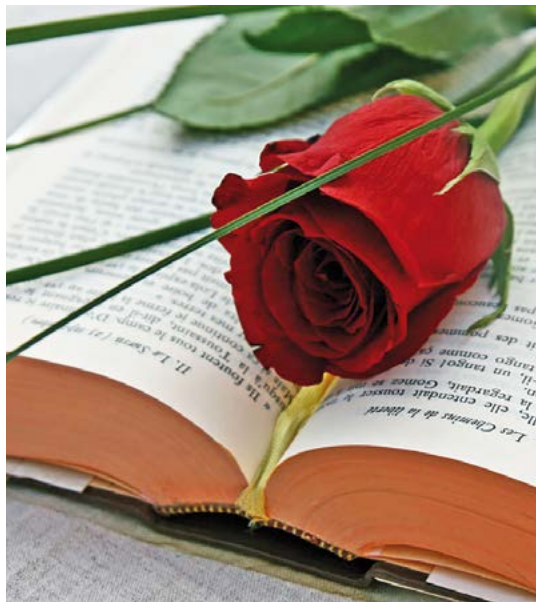
El dia del llibre

Estimats diocesans:

Al llarg de l'any hi ha moltes jornades que ens recorden algun aspecte important de la nostra societat. Són moments que ens permeten sensibilitzar-nos més en algun tema, ja sigui relacionat amb la salut, amb la conservació del planeta, amb l'esport, amb la cultura o amb molts altres referents per a una millor convivència i una més àmplia solidaritat. També l'Església té dies propis de reflexió i d'oració sobre algunes realitats pastorals.

El tema d'avui, 23 d'abril, diada de Sant Jordi, té un component social i un altre de religions, encara que només sigui per la persona del sant que en celebrem la festa, perquè és el patró de Catalunya i compta amb molts devots a les nostres diòcesis. Cal remarcar que Sant Jordi és també molt celebrat popularment en tota la geografia cristiana i el tenen com a protector, a més dels catòlics, països i institucions del món ortodox i del món evangèlic i anglicà.

Aquesta festa és molt esperada a Catalunya perquè es viu amb molta intensitat al carrer, amb l'intercanvi de regals, concrets i repetits cada any, plens de saviesa i tendresa. Pertot arreu trobem llocs de venda amb aquests presents: un llibre i una rosa. No parlem de regals costosos ni competitius en grandesa o elegància: són senzills, i s'esperen amb prou il·lusió. M'uneixo a aquesta pràctica que indica el camí de la proximitat, de l'amabilitat i de la trobada de les persones. Enhorabona als qui regalen i als qui reben. Aquest fet reconeix i motiva l'alegria, la sensibi-

litat i l'ansia de saber. En el meu cas s'hi afegixen els intensos desitjos que gaudiu de llibres que us ajudin a descobrir els secrets i l'alegria de la fe; i també que gaudiu de la rosa, que representa la tendresa i la dedicació amorosa de Déu sobre les seves criatures. Us aconsello que no abandoneu l'intent d'una formació humana i religiosa amb l'instrument més preuat en la transmissió dels sabers i de l'estimació de les generacions anteriors. En aquests moments sembla que les noves tecnologies i els nous formats de lectura arraconen el paper —amb diversos segles d'història—, si bé molts estudiosos en reivindiquen la seva presència permanent. En qualsevol cas, el llibre és un element imprescindible per

construir un món més habitable i unes relacions més harmonioses entre els éssers humans.

És un gran goig veure com els pares ensenyen a llegir els seus fills petits i comprovar com tornen de l'escola dient que ja coneixen les primeres lletres. És un goig que els periòdics anunciïn cada dia la promoció de llibres i com, fa unes setmanes, ha estat notícia destacada la creació de sessions de lectura en col·legis i centres culturals. És un goig que hi hagi tants lectors a les biblioteques públiques. És un goig veure moltes persones a les llibreries triant la seva obra preferida. És un goig la difusió de la lectura per mitjà de la creació de premis literaris que arriben a tots els racons del planeta. És un goig que hi hagi joves talents que s'esforcen a escriure cada dia millor i que són els hereus dels grans escriptors del passat... Agraïm el treball i la bona disposició dels agents d'aquesta gran cadena cultural que es concentra en el llibre des que neix en la ment d'algú fins que arriba a les mans i als ulls de molts i anònims lectors.

Us recordo, alhora, que els llibres religiosos han tingut una gran transcendència en totes les generacions anteriors, començant per la Bíblia i acabant per molts autors contemporanis que ens ofereixen els seus descobriments i la seva sensibilitat espiritual per tal que puguem ampliar la nostra formació i aprofundir i renovar la nostra fe.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Canvis en el règim fiscal de l'Església

El Ministeri de la Presidència, Relacions amb les Corts i Memòria Democràtica i la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) han arribat a un acord pel qual es tramita a la Santa Seu la renúncia de l'Església a les exempcions que fins ara afectaven a les Contribucions Especials i a l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO), amb la finalitat d'equiparar el règim fiscal de l'Església amb el de la resta d'entitats sense ànim de lu-

cre, de conformitat amb el principi de no privilegi i no discriminació.

Amb aquest objectiu, el Govern espanyol procedirà a la derogació de l'Ordre Ministerial de 5 de juny de 2001 del Ministeri d'Economia i Hisenda on es regula la inclusió de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres a l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics.

CERCA DE VOSOTROS

Día del libro

Queridos diocesanos:

A lo largo del año hay muchas jornadas que nos recuerdan algún aspecto importante de nuestra sociedad. Son momentos que nos permiten tener una mayor sensibilización hacia ese aspecto, bien sea relacionado con la salud, con la conservación del planeta, con el deporte, con la cultura o con otros muchos referentes para una mejor convivencia o una más amplia solidaridad. La Iglesia también presenta jornadas propias de reflexión y de oración sobre algunas realidades pastorales.

Me parece que el tema de hoy, 23 de abril, tiene un componente social y otro religioso (aunque sólo sea por la persona cuya fiesta celebramos todos) en la presencia de san Jorge, patrono de Cataluña y con muchos devotos en nuestras diócesis. Hay que señalar que este santo es popularmente muy reconocido en toda la geografía cristiana y lo tienen como protector, además de los católicos, países e instituciones del mundo ortodoxo como también del mundo evangélico y anglicano.

Es muy esperada esta fiesta en Cataluña porque se celebra con mucha vistosidad callejera y con el intercambio de regalos, concretos y repetidos cada año, llenos de sabiduría y de ternura. Por todas partes encontramos puestos de venta donde se ponen a disposición esos presentes: un libro y una rosa. No hablamos de regalos costosos o competitivos en grandiosidad o elegancia. Son sencillos y se esperan con cierta ilusión. Me uno a esta práctica que indica el camino de la cercanía, de la amabilidad y del encuentro de las personas. Enhorabuena a quienes regalan y a quienes reciben. Este hecho reconoce y motiva la alegría, la sensibilidad y el ansia de saber. En mi caso se añaden los intensos deseos de que disfrutéis de libros que os ayuden a descubrir los secretos y la alegría de la fe; también que gocéis de la rosa que representa la ternura y la dedicación amorosa de Dios sobre todas sus criaturas. Os aconsejo que no abandonéis el intento de una formación humana y religiosa con el instrumento más preciado en la transmisión de los saberes y los quereres de las generaciones anteriores. En estos momentos parece que las nuevas tecnologías y los nuevos formatos de lectura arrinconan el papel con varios siglos de historia si bien muchos estudiosos afirman su presencia permanente. En cualquier caso, el libro es un elemento imprescindible para construir un mundo más habitable y unas relaciones más armoniosas entre los seres humanos.

Es motivo de gran alegría ver cómo los padres enseñan a leer a sus hijos pequeños o comprobar cómo regresan de la escuela informando que ya conocen las primeras letras. Es motivo de alegría que los periódicos anuncien cada día la promoción de libros siendo noticia destacada hace unas semanas la creación de sesiones de lectura en colegios y centros culturales. Es motivo de alegría que haya tantos lectores en las bibliotecas públicas. Es motivo de alegría ver muchas personas en las librerías escogiendo su obra preferida. Es motivo de alegría la difusión de la lectura con motivo de la creación de premios literarios que lleguen a todos los rincones del planeta. Es motivo de alegría que haya jóvenes talentos que se esmeren en escribir cada día mejor y que son los herederos de los grandes escritores del pasado. Agradecemos el trabajo y la buena disposición de los agentes de esa gran cadena cultural que se concentra en el libro desde que nace en la mente de alguien hasta que llega a las manos y a los ojos de muchos y anónimos lectores.

Os recuerdo que los libros religiosos han tenido gran trascendencia en todas las generaciones anteriores, empezando por la Biblia y acabando por muchos coetáneos que nos ofrecen sus descubrimientos y su sensibilidad espiritual para que podamos ampliar nuestra formación y nos ayuden a profundizar y a renovar nuestra fe.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

L'escola concertada es reivindica

L'escola concertada de Catalunya, que matricula a tres de cada deu alumnes catalans, ha posat en marxa una campanya amb la voluntat de combatre la desinformació existent sobre el model d'iniciativa social que, segons denuncien, ha rebut molts atacs malgrat la seva contribució al sistema educatiu en termes de compromís social i de qualitat en l'educació. L'Escola de la Gent, que és el nom que engloba totes aquestes 687 escoles concertades, va presentar la campanya el passat mes de març sota el lema «Emprenedora, diversa i de qualitat». Durant la presentació van voler posar en valor la contribució d'aquests centres, que acullen més de 300.000 alumnes (194.000 a Infantil i Primària i gairebé 110.000 alumnes a l'ESO), mirant de trencar alguns estereotips, com els que la vinculen a un cert elitisme o a un afany de lucre que no existeix.

Meritxell Ruiz, secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, i Eva Salvà, directora general de l'Agrupació Escolar Catalana, van defensar que l'Escola de la Gent és l'escola de la iniciativa social, la que ofereix més hores d'activitat docent, l'escola que treballa en la conciliació familiar i que és experta en gestió de reptes. També es van voler subratllar que l'Escola de la Gent està implantada a tot el país i que agrupa projectes singulars i diversos.

D'altra banda, es va posar en valor que aquests centres acullen més de 50 nacionalitats i un 14% d'alumnat NESE (alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu). Finalment, es va destacar que aquesta escola té uns resultats de competències bàsiques per sobre de la mitjana, amb un abandonament escolar molt baix, amb una plantilla estable i compromesa i amb un servei personalitzat per a famílies i alumnat.

Club de lectura de documents d'arxiu

El Centre d'Estudis Comarcals del Segrià i l'Ateneu Popular de Ponent, en col·laboració amb els Arxius de la ciutat de Lleida, posen en mar-

xa una iniciativa conjunta per fer un club de lectura de documents, que es desenvoluparà durant els mesos d'abril, maig i juny. Les sessions, obertes a tothom, però amb inscripció prèvia seran en dimecres de 17 a 18.30 h i ja van començar aquesta passada setmana a l'Arxiu Històric de Lleida. Els arxius Capitular i Diocesà de Lleida també se sumen a aquesta activitat. En concret, l'Arxiu Diocesà serà el protagonista la setmana vinent, el 26 d'abril, mentre que l'Arxiu Capitular farà la sessió del 17 de maig.

D'altra banda, Catalonia Sacra ha organitzat aquesta setmana la primera de les activitats d'enguany al Bisbat de Lleida, una visita guiada a l'Església de Santa Maria de Gardeny amb la historiadora de l'art Montserrat Macià.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Davant el misteri de l'infinit que ens sobrepassa i ens atreu, les religions ens recorden que som criatures; no som omnipotents, sinó homes i dones en camí cap a la mateixa meta celestial» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «Si tenim la mirada posada en Jesús, les mossegades del mal ja no poden dominar-nos, perquè Ell, en la creu, ha pres sobre sí el verí del pecat i de la mort, i ha derrotat el seu poder destructiu» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «De la Creu de Crist aprenem l'amor, no l'odi; aprenem la compassió, no la indiferència; aprenem el perdó, no la venjança» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «En el camí espiritual i eclesial no hem de perdre de vista el record de quants ens van anunciar la fe, perquè fer memòria ens ajuda a desenvolupar l'esperit de contemplació per les meravelles que Déu ha realitzat en la història» (15 de setembre).

Bicentenari de la Mare Esperança

El proper 19 de maig se celebraran els 200 anys del naixement a Lleida d'Esperança González Puig, fundadora de la congregació de les Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria Santíssima l'any 1862. Esperança González, a qui se li havia aparegut el Senyor als 29 anys després de combregar demanant-li que fundés aquesta congregació per apartar les prostitutes de la seva vida, va fer efectiva aquesta obra deu anys després. La missió de la congregació era posar en peus la dona fent-la lliure i educar els nens en totes les dimensions de la persona. La Mare Esperança va veure una connexió entre la reeducació de la dona i l'educació cristiana dels nens.

L'Església ha reconegut les seves virtuts heroiques i el 28 d'abril de 2006 va ser declarada Venerable per Benet XVI, mort recentment.

La ciutat de Lleida, en reconeixement de la seva labor social i educativa, li va atorgar un carrer al barri de Capont, i un altre al seu germà Francesc, el seu major protector, al carrer Canonge González.

Dins dels actes previstos pel seu bicentenari, destaca l'Eucaristia d'acció de gràcies que presidirà el bisbe Salvador a la Casa Mare el pro-

per 19 de maig, i una visita amb membres de la congregació al Palau de la Paeria, on va néixer la Mare Esperança, filla d'un conserge de l'ajuntament, que vivia al mateix edifici. Durant els mesos de maig i juny hi haurà portes obertes a la Casa mare els dimecres i dissabtes d'11 a 12 h i de 17 a 18 h, i durant el mes de maig es resarà el rosari cada tarda.

REFLEXIONS

Gaudium et spes: la qüestió social i la pau (i II)

Entre els camins polítics que els Estats han de recórrer per tal de construir la pau mundial, la *Gaudium et spes* assenyalava tres accions concretes: una valenta i forta tutela del dret de les persones, que impedeixi l'extermini de pobles sencers i de minories ètniques; un compromís més decisiu i convençut per perfeccionar les convencions internacionals; i, en tercer lloc, la guerra només en cas de legítima defensa, després que s'hagin esgotat tots els mitjans pacífics. Per edificar la pau cal primer de tot desarrelar les causes de discòrdia entre els homes, que són les que alimenten les guerres. Moltes d'aquestes causes provenen de desigualtats econòmiques i del retard amb què es busca el remei necessari. Cal, doncs, que la comunitat internacional respongui a les exigències del bé comú universal, tenint particularment en compte les nombroses regions que es troben encara avui en estat de misèria intolerable.

La pau del món depèn, doncs, d'un nou ordre mundial que promogui la solidaritat universal. Depèn, en última instància, de la solució dels problemes del desenvolupament dels països més pobres... No es tracta, però, segons la *Gaudium et spes*, d'ajudar de qualsevol manera. Cal passar de la perspectiva de l'assistència, que no trenca l'esquema de relació del vell i del nou colonialisme, a la perspectiva de la solidaritat, en què la finalitat precisa és alliberar de la necessitat i de la dependència, fent elevar de manera particular els recursos dels pobles que aspiren a l'emancipació i al desenvolupament integral. Els pobles que estan en vies de desenvolupament han d'entendre bé que han de buscar expressament i fermament, com a fi propi del progrés, la plena perfecció humana dels seus ciutadans.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

Exposicions de Setmana Santa

L'Església de la Puríssima Sang ha acollit, entre el 25 de març i el 5 d'abril, l'exposició dels passos de les processons de Setmana Santa, amb algunes de les imatges escultòriques que representen escenes de la passió i mort de Crist. Enguany hi havia l'atractiu especial de poder contemplar la Mare de Déu de la Soledat amb el mantell de 1929 recentment restaurat. Per la

seva part, l'Agrupació llerdenca de Pessebristes ha exposat a la capella del Peu del Romeu la imatge de la Soledat de la Sang, una talla de l'escultor lleidatà Ramon Borràs Vilaplana de 1940 i que només ha sortit quatre cops a la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant. Aquesta imatge no havia estat exposada mai a Lleida en aquests darrers 80 anys.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anjà, bisbe.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1C 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

27. □ Dijous [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entro-

nitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Océania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària do-

minicana, dra. de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

Diumenge III de Pasqua (A)

COMENTARI

«La mort no podia retenir-lo captiu»

No és fàcil entendre plenament què és la Resurrecció. Els textos d'aquests diumenges ens hi van ajudant. A l'evangeli trobem l'escena deliciosa dels deixebles d'Emmaús: dos deixebles, desanimats: *Nosaltres esperàvem...* ara ja no esperen res, per això abandonen el grup del seus companys, tot i que hi ha indicis que alguna cosa ha passat en relació amb el cos de Jesús: Sí, però a ell no l'han vist pas. Volen veure Jesús. Però Jesús els acompanya i no se n'adonen, tot i sentir un neguit en el seu interior: *No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Aquest era el seu problema: no havien entès que el camí de Jesús havia de passar per la mort per arribar a la vida: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Ara, amb l'ensenyament de Jesús i amb l'Eucaristia, descobreixen el Ressuscitat: *Prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué.* Volien veure Jesús però quan descobreixen que és ell, Jesús desapareix. Ja en tenen prou; han experimentat la presència del Ressuscitat! I per això ara fan onze quilòmetres de retorn per a portar aquesta gran notícia als seus germans: *Realment el Senyor ha ressuscitat!* El Crist ressuscitat l'han trobat en la Paraula de Déu, en l'Eucaristia, en l'acollida al germà: aquí descobreixen el Ressuscitat. Aquesta resurrecció és el que proclama Pere el dia de Pentecosta: *Jesús de Natzeret Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort que de cap manera no podia retenir-lo captiu.* Pau recorda que vam ser rescatats amb una sang preciosa, la de Crist. Per això demana: *Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món.* Creure en el Ressuscitat demana una fe profunda en ell, canviar l'estil de vida, refer la comunitat, escoltar la Paraula de Crist, acollir els germans, no tenir por de la mort, vençuda per sempre més, viure amb gran esperança; i compartir aquesta gran notícia amb els nostres germans.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzeret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzeret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havieu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzeret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguí més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les dijo: «¿Qué?» Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?»

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.